

ogsaa enig i, at der ikke bør fremsættes Udtalelser, som kan svække Tilliden, men der bør heller ikke fremsættes Udtalelser, hvis Hensigt er at tilsøre, hvad dette Forslag lover, ved at tillægge det noget, som det ikke kan opfylde, thi saa vil Skuffelsen over dette Forslags Brist blive saa meget større. Dette Forslag har ikke lovet andet end midlertidig at tilvejebringe en Egalisering af vort Pengevæsen. Jeg tror, at det Tidsrum, i hvilket det vil kunne gøre det, vil være ikke ganske kort, og jeg skal derfor heller ikke bruge det Ord, som Ministeren ikke syntes om, men nøjes med at sige, at det giver en Frist, men mere end en Frist giver dette Forslag sig ikke ud for at kunne tilvejebringe, og hvis man søger at paastaa, at det indeholder Løsningen, vil man fremkalde Skuffelser.

Der er fra forskellige Sider i denne Sal udtalt Pessimisme overfor den kommende Tilstand. Det forekommer mig, at den Pessimisme, som kom til Orde i det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale i Gaar, paa ingen Maade var mindre sort end den, der kom til Orde i det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Tale. Der er kommet en saadan Pessimisme til Orde, men den bør ikke og vil i øvrigt heller ikke kunne svække Tilliden til, at Gennemførelsen af dette Forslag vil holde, hvad det lover. Men der er een Ting, som vilde kunne svække Forslaget, og det er, hvis Almenheden fik den Opfattelse, at denne Regering betragtede dette Forslag som det sidste Skridt; dette vilde man gaa med til, men ligegyldigt, hvad der saa end maatte ske, ligegyldigt, hvorledes end Forløbet af denne Forretning vilde blive, kunde der ikke ventes noget yderligere fra Regeringens Side. Jeg tror, at den højtærede Minister ikke kunde gøre noget, der var bedre egnet til at fremkalde Tillid til denne Foranstaltning, end bestemt at erklære, at det er hans Hensigt med den allerstørste Opmærksomhed at følge, hvad der foregaar økonomisk — noget, han kan aflæse paa Grundlag af Driften af denne Valutaegaliseringsfond —, og at han er parat til at søge efter og til at bringe i Anvendelse andre tjenlige Midler, som kan raade Bod paa de Skader, der maatte vise sig. Intet vilde i højere Grad kunne skabe Tillid til dette Forslag, end om man fik en Fornemmelse af, at Regeringen nu for Alvor vilde være parat til at bruge de Midler, som var nødvendige. Det er sagt i Valutakonferencens Betænkning, og jeg har intet imod at fastholde det, at Valutakonferencen ikke direkte har foreslaaet noget

politisk Middel, men at den kun har fremsat et almindeligt Krav. Den har sagt udtrykkelig: det maa derfor være Statsmagtens Opgave ved foreløbige Foranstaltninger at formindske Importen af saadanne Varer, der ikke er nødvendige for Landets Økonomi. — Den højtærede Minister kunde ikke gøre noget, som var mere egnet til at styrke Tilliden til dette Forslag, end at erklære, at det er hans Mening at følge denne Valutakonferencens Opfordring, og derfor beder jeg den højtærede Minister om at sige det her fra denne Talerstol, at dette vil han gøre. Jeg tror dog, jeg tør sige, at det Forslag, som denne Regering for nylig gennemførte her, og som forbød at eksportere Kreditforeningsobligationer her fra Landet, ikke kan være mindre i Strid med almindelige Principper om Handel og om Frihandel end et Forslag af en eller anden Art, som tilsigtede at formindske Importen af saadanne Varer, der ikke er nødvendige for Landets Økonomi. Der maa og bør dog i Regeringens hele Politik være en saadan Konsekvens, at naar man det ene Øjeblik kan gaa til en Foranstaltning af denne Art — som nogle her i Landet ønskede, og andre i høj Grad ikke ønskede —, fordi den var aldeles uomtvistelig nødvendig til Tilvejebringelse af sunde Forhold i Kreditforeningerne, og naar nu Valutakonferencen siger, at det er aldeles umiskendelig nødvendigt for Tilvejebringelse af sunde Forhold i vort Pengevæsen at begrænse Importen, ja, saa maa man kunne finde et Middel til at opfylde dette Ønske. Og jeg gentager: Intet vil mere kunne styrke Tilliden til, at her er skabt noget, som kan bringe Hjælp, end om Regeringen vilde afgive denne Erklæring.

Borgbjerg: Det ærede Medlem Hr. Pürschel gav et pudsigt Selvportræt, da han skildrede Viben, der flaksede rundt med hæse Skrig for at værges sin lille Tue. Jeg ved ikke, om det var det ærede Medlem bevidst, men det var jo livagtigt det ærede Medlem selv som Partiformand i disse Dage. Der er Aarhus, der er København, og der er mange andre Steder, og Viben, den flakser rundt og er mere og mere ulykkelig til Mode, skriger hæst og vil værges den hele Mark. Men det gaar rent daarligt alle Vegne: Aarhus gør Revolution, og København gør Mytteri; det mudrer og gærer alle Vegne, og den ulykkelige, flaksende Vibe ved til sidst hverken ud eller ind. Se, det kommer der af ikke at benytte de Føreremner, man har i et Parti; saa maa